

MOUNTAIN CODE MOVEMENTS –

en performance lecture av og med Ragnhild Freng Dale

Hva husker vi egentlig fra den tiden da nordmenn respekterte vær og vind?

I *Mountain Code Movements* undersøker Ragnhild om fjellvettreglene har noen nytte i dagens samfunn og hvordan vi stiller forberedt i møtet med morgendagens verden. Med fysisk teater, poesi og halvbiografiske anekdoter forsøker stykket å lære noe av dem som har vært ute en vinternatt før. Samtidig stiller forestillingen spørsmål ved vår forståelse av verden og vil utfordre oss til å se samtiden i nytt lys.

Kunstnerisk målsetting

Mountain Code Movements er et kunstnerisk prosjekt som pirker i materien rundt seg. Forestillingen forener det personlige med det politiske, verbale og fysiske, og balanserer mellom fakta og fiksjon for å spørre hvordan vi skal stille forberedt i møtet med fremtiden vi er med å skape. Formatet reflekterer denne balansegangen og søker å utfordre samtidig som den underholder publikum.

Stykket stiller flere spørsmål enn svar, og har ingen umiddelbar fasit som forteller hva som er riktig vei videre. I en ustabil verden hvor landskap, klima og verdensbilder virker enten truet eller i fri flyt, er kunsten én av få arenaer i samfunnet hvor vi kan prøve, feile og eksperimentere oss frem til en annen virkelighet, og utforske hvordan vi kan navigere. Det er her stykket tar fatt, og kunsten blir således en arena for å gå dypere inn i de små og store historiene som får betydning for vår samtid.

Full prosjektbeskrivelse

Mountain Code Movements er utformet som en performance lecture. Tittelen er et spill på et sett regler dagens voksne nordmenn kjenner godt fra oppveksten – fjellvettreglene – og utforsker om kunnskapen fra tiden da nordmenn respekterte vær og vind har noen nytte i dagens samfunn. Samtidig kritiserer den illusjonen om trygghet og samhold som skapes i et smalt demografisk utsnitt. Kan vi fortsatt lære noe av kunnskapen fra tidligere tider, eller må den kastes på båten til fordel for andre visdomsord om hvordan vi lever i dagens verden?

Manuset legger opp til en forestilling med 30 minutters lengde, hvor ca. 70% av teksten er fastlagt, og de resterende 30% improvisert i en fastlagt struktur – altså er den nøyaktige ordbruken forskjellig fra gang til gang, men tematikken og fremgangsmåten vil være den samme. Teksten er en monolog som tar i bruk poesi, bevegelse, presentasjoner og interaktive momenter. Den leker med begreper og bryter opp noen av symbolene vi ofte tar for gitt, fra norsk melkesjokolade med palmeolje til skiturer i middelklassens høyborg.

Ved stykkets begynnelse sitter skuespilleren på en stol ved et bord på scenen, mens hun skribler noen notater i en liten bok og kikker opp med jevne mellomrom. Hun har på seg en shorts og en sporty ulltrøye, og på hodet har hun en strikket lue. Scenebildet er enkelt, og foruten skuespilleren og bordet står et par fjellsko plassert ved siden av en stabel appelsiner og 5-6 pakker med Kvikk Lunsj.

Når publikum begynner å finne plassene sine, ser skuespilleren opp, og tilbyr dem melkesjokolade som hun åpner og sender rundt i publikum til alle har fått.

”Et lite stykke Norge”, forklarer hun, og starter første scene. Fjellvettreglene utgjør den røde tråden, og strukturerer forestillingen rundt ni små scener av ulik lengde. Hver scene knyttes til én av reglene som projiseres på veggen bak skuespilleren, oversatt til engelsk for å skape både en distanse og en alternativ diskurs rundt det som oppfattes som svært nasjonale retningslinjer.

Første scene starter med en projisering av første fjellvettregel (be prepared), mens skuespilleren blåser opp en badeball med jordklodemotiv og forklarer at stykket er et forsøk på å finne et format til å snakke om store problemstillinger i verden. Dette glir umiddelbart over i scene 2 (leave word of your route), hvor hun tar av seg luen og knytter den sammen til en snøball som sendes ut i salen mens hun forteller at den ble strikket av hennes bestemor, som vokste opp på gård og var kjent med kalde vinterdager hun selv aldri har opplevd i oppveksten. I scene tre trekkes perspektivet utover til inuittene og den smeltende grønlandsisen, før en blackout og en lysende blå snøball setter fokus på de usynlige kreftene som ligger i karbonet i atmosfæren. I scene seks (use map and compass) er vi tilbake i de norske fjellene, hvor et tynt lag med hvitt pulver på gulvet blir et snølag hvor det danses fotspor til lyden av norsk folkemusikk.

Slik veksler tematikk mellom det fjerne og det nære, men trekker det alltid ned til noe som kan relateres til innenfor samtiden og egen erfaringsverden – som når skuespilleren tar på seg fjellsko og forteller om fjellturene og nasjonalidentiteten, før hun reiser seg og

proklamerer slam-poesi om den skitne asfaltjungelen og Occupy-bevegelsen hun var del av i London.

Den helt siste scenen stiller et åpent spørsmål om vi trenger et nytt sett med regler å møte utfordringene som preger vår tid. Skuespilleren deler ut Kvikk Lunsj, forteller om palmeolje og forbrukerkampanjer, og spør om det er større krefter som må mobiliseres for å ta klimaendringene på alvor – hvis det da virkelig er sant, at vi alle sitter i samme båt her... Sluttpoenget er ikke et endelig svar, men understreker at å handle som et "vi" forutsetter at vi også er villige til å undersøke nærmere både hva "vi-et" er og hvilken fremtid vi ønsker å skape.

Målet med stykket er å appellere til minnene og visdommen vi alle har med oss fra våre ulike bakgrunner og erfaringer, og beveger seg både mot, for og med publikum i en utforskning av hvor veien går videre, og hvem vi er i ferd med å bli. De halvbiografiske anekdotene plasserer utøver og publikum i en situasjon hvor vi alle er complicit – eller inneforståtte – i den verdenen vi deler i kunsten og utenfor scenerommet. Spesielt stilles skuespilleren selv i en sårbar posisjon, noe som danner grunnlag for å tenke og handle sammen, og overskride den øredøvende konsensusen vi vanligvis lever under.

Scenografisk er forestillingen utformet med tanke på at den skal være enkel å turnere som et soloshow med få tekniske krav, og velegnet som materiale til Den Kulturelle Skolesekken fra 2017 og utover. Rekvissittene får plass i en liten koffert, og de spiselige elementene kan kjøpes i enhver dagligvarebutikk i forkant av forestilling. Forestillingen vil utformes for blackbox med mulighet for å tilpasses andre rom, og teknisk kreves enkel lyssetting med spots og prosjektor.

Forprosjektfase

Forprosjektfase ble gjennomført 2014-2015, med to residenser først på The Junction Theatre i Cambridge, og senere Secret Hotel i Mols, Danmark.

Prøvevisninger av materiale ved fem anledninger:

Nordic Summer University, Island, 24.-31. Juli 2014,

Barn Art Symposium III med Secret Hotel in Mols, Danmark, 20.-25. august 2014. Theatre Delicatessen i London, Point Blank Range 2 av Ming Beasts, 9. mars 2015.

Scene:bluss under Porsgrunn internasjonale teaterfestival i juni 2015

Høstpunkt i Skien i september 2015.

Denne forprosjektfasen er nå avsluttet, og det søkes om midler til å realisere forestillingen.

Fremdriftsplan

Når	Hvor	Hva
12.-16. september	Bergen (hjemmekontor, 4 dager)	Manusarbeid og forberedelse til residens
4.-16. oktober	Mols, Danmark (residens, 10 dager)	Prøver, prosjektutvikling og manusarbeid
14.-22. november	Bergen (Cornerteateret, prøvesal)	Øving
23.-26. november	Bergen (Cornerteateret, Søylesalen)	Get-in, scenepøver og forestilling
6.-12. desember	Bergen	Avslutning, regnskap, evaluering.

Korte biografier (lengre vedlagt for Ragnhild Freng Dale)

Ragnhild Freng Dale (concept, performer, script writer)

is a freelance writer and theatre maker. She is currently a PhD candidate at the Scott Polar Research Institute, University of Cambridge (UK), where her thesis explores conflict and consent around extractive industries in Sápmi and the Norwegian North. Ragnhild's experience in theatre ranges from workshops and residencies with OBRA, Teatro la Madrugada, Theatre Association Chorea and Moon Fool, to her role as Academic Collaborator with Studio Matejka. She has studied anthropology at UCL (UK) and the University of Bergen (NO), where her work focused on performance training and arts as a force of social change in Germany and Poland. In 2013-14 she was devising actor and researcher for Moon Fool's emerging performance *Storm*, with showcases in Kent and London. Alongside her PhD research, Ragnhild is developing *Mountain Code Movements*, a performance lecture which explores how to navigate in a world of social, environmental and political change. This work happens partly through residencies at Secret Hotel's center (DK).

Christine Fentz (dramaturgical guidance)

is a director, dramaturg (MA) and performer, and artistic director of Secret Hotel.

Secret Hotel works with participatory performing arts, and tours Denmark and abroad since 2008. We host the ongoing, interdisciplinary lab *Landscape Dialogues* which explores the intersection between cocreative art work, sustainable approaches and landscapes/concrete surroundings. Secret Hotel also offers residencies in the countryside of National Park Mols Bjerger outside Aarhus. www.secrethotel.dk

Active in cultural politics since 2005, co-editor of two big publications on educational and production conditions of the independent performing arts scene of Denmark. Participant in the Study Circle 7 of Nordic Summer University since 2007, in the editorial board of the anthology published 2015. Author and co-author of various articles.